

Juni

Zeker als het niet al te droog is kunt u nu overal slakken tegenkomen en dat hebben we vorig jaar goed kunnen merken.. In ons land komen twee groepen slakken voor: de naaktslakken en de huisjesslakken.

Beide soorten behoren tot de weekdieren omdat ze noch een inwendig noch een uitwendig skelet hebben. De huisjesslakken hebben een draagbare schuilplaats, het slakkenhuis, waar ze bij gevaar zich in kunnen terugtrekken.

Bij sommige soorten naaktslakken is het slakkenhuisje gereduceerd tot een kalkplaatje in hun lichaam. Zij hebben dus helemaal geen bescherming en zijn dan ook veel gevoeliger voor droogte dan de huisjesslakken.

Voor de opbouw van de schelp hebben de huisjesslakken kalk nodig. Hoe meer kalk er in de bodem zit, zoals bijvoorbeeld in Zuid-Limburg, hoe meer soorten huisjesslakken er kunnen voorkomen. Naaktslakken hebben minder behoefte aan kalk en daarom komen de meeste soorten daarvan dan ook in de kalkarme gebieden voor.

Alle slakken hebben een mond met een rasptong. Deze tong is voorzien van vele kleine scherpe tandjes. Daarmee schrapen ze hun voedsel van de ondergrond af. Heel goed kunt u dit zien in een aquarium als de poelslakken of de posthoornslakken de algen van het glas eten.

Veel landslakken zijn hermafrodit dat wil zeggen dat ze zowel vrouwelijk als mannelijk zijn. Ze kunnen elkaar dan ook wederzijds bevruchten.

De meeste slakken zijn vegetariër, ze eten schimmels, bladafval, korstmossen en slechts een enkeling eet insecten. Een slak, de tijgerslak die die een gestreepte tekening op zijn lijf heeft, vandaar de naam, is een groot liefhebber van slakkeneitjes en die slakken hadden we er vorig graag meer van gezien.

tijgerslak

Slakken worden door veel dieren als een welkome maaltijd beschouwd en ook het slakkenhuisje kan de bewoner niet altijd beschermen tegen hongerige magen. Vooral merels en lijsters hebben slakken vaak op het menu staan. Lijsters slaan zelfs de

slakkenhuisjes op een steen kapot om zo bij de inhoud te komen. Hebben deze vogels een daarvoor geschikte steen gevonden, een aambeeld, dan komen ze daar regelmatig terug. Een dergelijke plaats wordt dan ook een lijstersmidse genoemd.

Sommige slakken kunnen veel schade veroorzaken in de tuin, vooral in een moestuin. De grootste boosdoeners zijn vooral de aardslakken, de wegslakken, de tuinslak en de segrijnslak. De laatste is het kleinere broertje van de wijngaardslak maar waar die laatste beige gekleurd is heeft de segrijnslak een blauwgrijze huid. Die huid lijkt op segrijnleer en dat is leer van de huid van roggen. Na de laatste regenbui zaten er toch wel een stuk of zes à zeven in onze tuin.

segrijnslak

Om de jonge sla en andere kiemplantjes tegen deze opvreTERS te beschermen wordt er vaak meteen naar slakkenkorrels of een ander vergif gegrepen. Er zijn echter veel natuurvriendelijker bestrijdingsmethoden die daarom de voorkeur verdienen.

Een heel goed verdelgingsmiddel is bier. Slakken zijn daar gek op maar kunnen niet tegen de alcohol, daar gaan ze onherroepelijk aan dood. Schoteltjes met bier, geen alcoholvrij natuurlijk, zijn een uitstekende en milieuvriendelijke oplossing.

Herman Beuvers